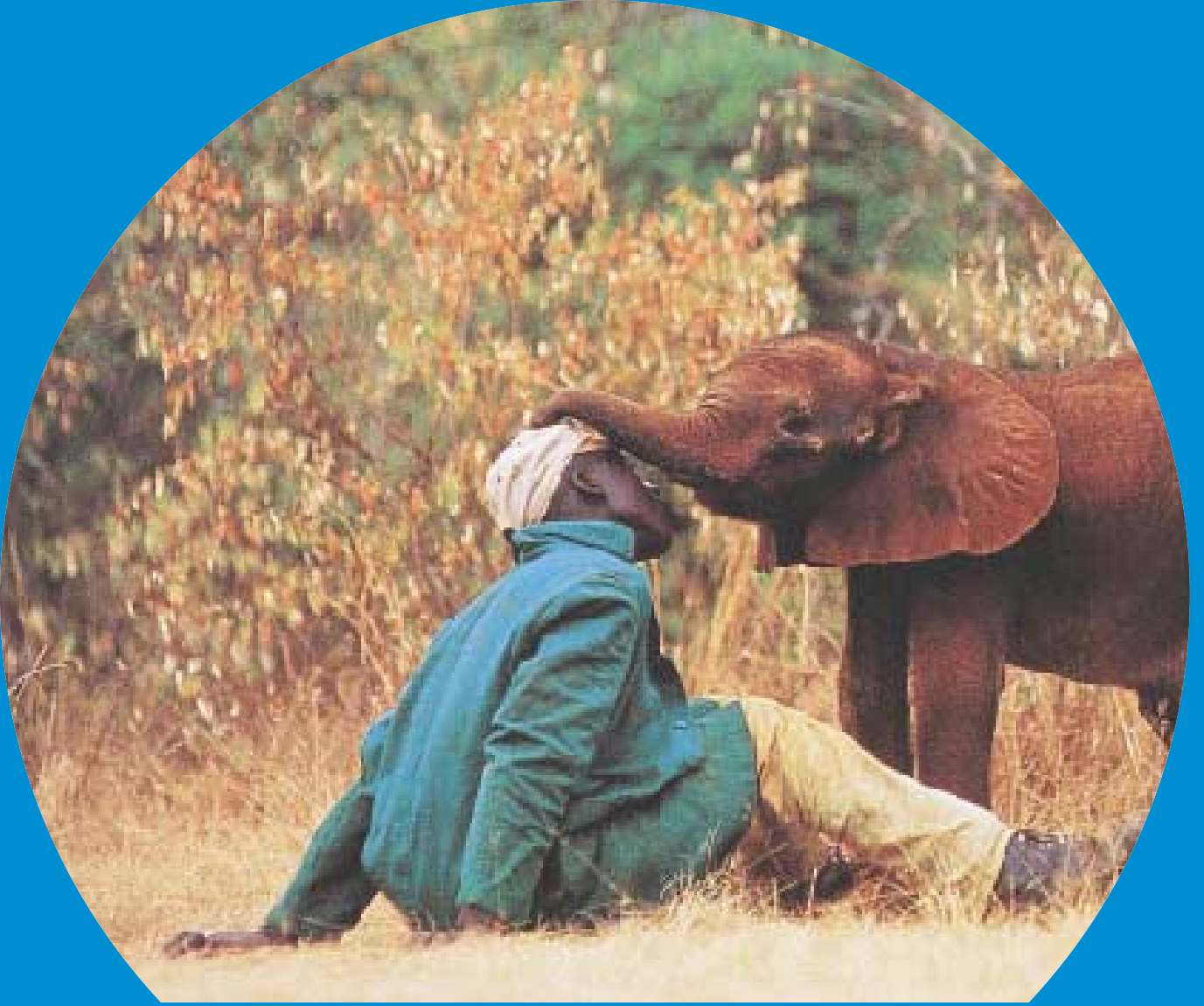

Bu sayımızda yine bir öykü yazmanızı istiyoruz. Bize göndereceğiniz öykülerden birini ya da birkaçını seçerek Ocak 2003 sayımızda yayımlayacağız. İlk olarak bu fotoğrafı inceleyin. Gördükleriniz neler düşündürüyor? Bunları bir öyküye dönüştürebilir misiniz? Şimdi yapmanız gereken, tasarladığınız öyküyü en güzel yazınızla bir kâğıda aktarıp bize göndermek.

A d r e s
Bilim Çocuk Dergisi PK 156 06100 Kavaklıdere Ankara

Öyküleriniz Şiirleriniz

Öykü Yaratma Oyunu

Annemden o gün dışarı çıkmak için zorla izin almıştım. Dışarı çıkar çıkmaz, Aslı, ben, Ozan ve Başak özel buluşma yerimize doğru yola koyulmuştuk bile. Oraya varınca ne oynayalım diye düşünmeye başladık. En sonunda, "öykü yaratma oyunu" oynamaya karar verdik. Bu oyun, bir kişinin cümle kurmasıyla başlıyordu. Daha sonra diğerleri birbirlerinin cümlelerinin devamını getiriyor ve böylece bir öykü yaratılıyordu. Öyküye kimin başlayacağına karar vermek için aramızda kura çektik ve kurada ilk ben çıktım. Böylece oyuna başlamış olduk. Ben, "o gün alışılmadık bir sıcak vardı" diye başladım. O sırada Ozan, "madem ki çok sıcak dedin, o zaman bu öykü Afrika'da geçsin. Daha ilginç olabilir" dedi. Biz de kabul ettik. Benden sonra Aslı, sonra Başak, daha sonra da Ozan devam etti. Öykü tamamlanan cümlelerle şöyle oluştu: "O gün alışılmadık bir sıcak vardı. Son günlerde hiç yağmur yağmaz olmuştu. Toprak yavaş yavaş çatlamaya başlamış, yeşillikler kaybolmaya yüz tutmuş gibiydi. Dört arkadaş gezmek için dışarı çıkmış ve evlerinden uzaklaşıp ormanın içine dalmışlardı. Bütün ağaçlar çılçıplak kalmış ve kökleri yüzeye çıkmıştı. Kuraklığın etkisiyle hayvanlar bitkin durumdaydılar. Açık bir araziye vardıklarında birçok aslanın çatlamış toprak üzerinde çaresizce yattıklarını gördüler. Çocuklar birden paniğe kapılmışlardı. Aslanlar onlara zarar verebilirlerdi. Ama hiç de umdukları gibi olmadı. Aslanlar onları görmelerine rağmen hiçbiri kendisini savunmak için ayağa bile kalkmamıştı. Çocuklar bunun nedenini anlamışlardı. Kuraklık nedeniyle aslanlar susuz kalmış ve sıcaktan bunaldıkları için halsiz düşmüşlerdi. Bu, doğanın zarar görmekten bıkmış olduğunun bir göstergesiydi. Bunu yapanları kuraklıkla cezalandırıyordu. Böylece suçlunun yanında suçsuz da hayatının savaşını veriyordu. Buna karşı gelinmezdi ki. 'Acaba buna neden olan kim?' diye düşünmeye başladı çocuklar. Saat bir hayli ilerlemişti. Dört arkadaş evlerine doğru yola koyulmuşlardı. Yürürken hiçbiri

konuşmuyor, gördükleri manzarayı düşünüyorlardı." Böylece öykü sona ermişti. Ortaya gerçekten de çok güzel bir şey çıkmıştı. Bu öykü bizi çok etkilemişti. Ama düşünmeden de edemedik. Acaba bu kuraklığa neden olan kimdi?

Zeynep Türkmen

Durugöl İÖO/8-A/Ordu

Bir Umut Işığı

Akşam olmuştu. O gün de biz doğa fotoğrafçıları vahşi doğadan pek çok güzel fotoğraf yakalamıştık. Bu, bir görev değil, bir tutkuydu bizim için. Ertesi gün yine makinelerimizi alıp yola koyulduk. Nereye gideceğimizi planlamamıştık. Öylece yürüyorduk. Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken bir yol gördük. Yolun kenarında ağaçlar yoktu. Oysa burası bir ormandı. İlgimizi çekti ve o yöne doğru ilerlemeye başladık. Çok garipti. Hiçbir hayvana rastlamıyorduk. Yalnızca kertenkeleler yolun bir yakasından öbür yakasına doğru arada bir koşuşturuyorlardı. O şekilde epeyce yürüdük. Aslında bu yola girdiğimize de biraz pişman olmuş gibiydik. Ne kadar gittiğimizi bilmiyorduk. Birden çatlamış topraklarla karşılaştık. Gerçekten çok şaşırmıştık. Eskiden burada da, yolun kıyısında da ağaçlar olduğunu söyledi yaşlı bir adam. Anlattıklarına göre, yine bizim gibi bir grup buraya gelmiş. Daha sonra, kazı çalışması var diyerek tüm ağaçları kesmişler. İstediklerini bulamayınca da çekip gitmişler. Sonraki yıllarda toprak verimsizleşmeye başlamış. Köylüler de ürün alamayınca göç etmeye başlamışlar ve her şey durmuş. Sonra da toprak kuraklıktan çatlamış. O da bunları henüz çok küçükken dedesinden dinlemiş. Yaşlı adama teşekkür ettikten sonra geri dönecektik ki, kulağımıza intiler gelmeye başladı. Yeniden yürümeye başladık. Sesler gittikçe kuvvetleniyordu. Birden karşımıza kaplanlar çıktı. Kaplanların kimi yere serilmiş, kimi birbirine yaslanmış, kimi ise gözlerinde bir umut ışığı uzaklara bakıyordu. İlk önce çok korktuk. Ama kaplanlar değil bize saldırmak, geldiğimizi bile fark etmemişlerdi; öylesine güçsüzdüler. Birden yaşlı adamın anlattıklarını hatırladım ve o hayvanları bu duruma düşürmeye hakkımız var mı diye düşündüm. Beynimden şimşek gibi geçen bu düşüncenin ardından hemen onların fotoğrafını çekip çoğalttım ve herkese dağıttım. Bu dünyada bütün canlıların yaşamaya hakkının olduğunu anlatmaya çalıştım. Bunu hep birlikte başaralım arkadaşlar! Hâlâ yapabiliriz!

S. Gizem Köse

Refet Bele İÖO/Kartal/İstanbul